

altsaa i Nar at være en Smule større. Jeg tillod mig imidlertid allerede ifjor at frendrage en Betragtningssmaade, der den Gang gaafe vist paa en Maade blev afvist som en Fordring om en ideal Tilstand; som vi intet Saab havde om at opnaa, men som jeg dog tror vil gjøre sig gjældende med en saadan Styrke, at Kravet gjentages og gjen- tages, indtil det fyldestgjøres. Der findes nemlig iblandt de Udgifter, som opføres under § 26, blandt mange andre, som ere rene Formuesan- vendelser, en enkelt, som ikke forekommer mig at have denne Karakter, nemlig det kontraktmæssige Afdrag paa den udenlandske Statsgjæld, som op- føres der med et Nar for Nar stigende Beløb, i Nar med noget over 2,300,000 Rd. Den Betragt- ning, jeg har søgt at gjøre gjældende, gaar ud paa, at denne Udgift bør i sædvanlige og gode Nar op- fattes som en løbende Udgift for Statskassen og altsaa opføres paa det ordinære Budget og der- finde sin Bødgømselse, og naar vi gjøre dette, vil det jo vise sig, at det beregnede, tilsyneladende ordinære Overskud svinder ind til en Underbalance af ca. 1 Million. Urede Medlemmer ville er- kjende, at naar en Mand optager et Laan i sin Eiendom og optager det under en Form, der nu er meget almindelig, nemlig, at han forpligter sig til ikke alene at forrente, men ogsaa at afdrage det med visse Procent om Aaret, f. Ex. at for- rente det med 4 pSt. og afdrage det med 2 pSt., at vil denne Mand stille den Fordring til sig selv, at disse Renter og Afdrag skulle afholdes af Aarets løbende Indtægter, og i det Dieblit har ikke har opnaaet dette, men muligvis har maattet ty til at gjøre Gjæld for at dække denne Fordring til sig selv, vil han ikke anse det for at være et tilfreds- stillende Nar for hans finansielle Stilling. Det er en almindelig anerkjendt Betragtning, og For- holdet er overfor Statskassen akkurat det samme, idet nemlig Statsgjælden for Dieblittet forrentes med, jeg kan sige, ca. 4 pSt. og afdrages med ca. 2 pSt. Disse 2,300,000 Rd. ere altsaa slet og ret 2 pSt. anvendte til Afdrag paa Statsgjælden. Naar dette opstilles paa det almindelige Budget, fremkommer der derved en Underbalance paa 1 Million, som vi nu i flere Nar have arbejdet med. Det forekommer mig at blive mere og mere nød- vendigt at søge en Udvei for at komme ind paa en bedre Betragtning af de Fordringer, jeg kan sige, vi maa stille til os selv. Spørges der, hvor- ledes denne Underbalance skal dækkes, kan der gives 2 Udveie: Enten maa vi indskrænke vore Udgifter i et tilsvarende Maat, eller ogsaa maa vi skaffe nye Resourcer for Statskassen. Den Vej, som der ifjor blev gjort Forslag om at slaa ind paa, nemlig at tilveiebringe Beløbet igjennem en Ind- komstskat, vilde ganske vist være tilstrækkelig for et enkelt Nar; men vi maa huske paa, at den Indkomst- skat, som den Gang var mulig, og som fremdeles er mulig i Dieblittet, gjælder kun et enkelt Nar og derfor ikke vil faae væsentlig Betydning for Tilveiebringelsen

af en virkelig Sund og rigtig Balance. For at skaffe denne tilstede maa der tilveiebringes Regler for Ligningen af en fast Indkomstskat. Jeg havde derfor kunnet ønske, at der allerede i Nar var an- tydet Skridt for at tilveiebringe saadanne Regler for en fast Indkomstskat. Det er bekendt, at Fordringen derom knytter sig til det almindelige Forlangende om en Reform af den hele kommu- nale Beskatning, og at det er et almindeligt Ønske, at den faste Indkomstskat bliver knyttet til en saa- dan forandret kommunal Beskatning. Det er jo allerede bebudet, at en Reform af den kommu- nale Beskatning kan ventes, og jeg kunde ønske, at der da tillige var bebudet et Forslag, sigtende til at tilveiebringe de attraaede Regler for en Ind- komstskat, sat i Forbindelse med den kommunale Beskatning. Indkomstskatten har jo imidlertid mange andre Former foruden dette at tilveie- bringe en virkelig og sand Balance. For- bringer til den stilles fra saa mangfoldige Sider, at disse Krav forekomme mig efterhaanden at maatte blive saa stærke, at de ikke kunne afvises. Der findes ikke et eneste Omraade, kan jeg gjerne sige, af vore Statteforhold, som ikke paa den ene eller den anden Maade viser Nødvendigheden af en Indkomstskat. Jeg kan nævne de faste Hartkorn- skatter, der som bekendt jo falde med ikke liden Ulighed navnlig i Henseende til Gammelskattens Forhold til det nye Hartkorn. Jeg kan nævne den meget forskellige Skuldsætning af forskellige Araler og navnlig Skovskulden, som saa ofte er bleven paapeget. Jeg behøver ikke at vise hen til, hvad der ligger klart for Alle, at Reformen af Løbs- lovgivningen ligeledes kræver en Indkomstskat. Ikke mener jeg dermed, at den skulde komme til at op- hæve saadanne ældre Skatter, men at enhver Ubillighed, som findes i de bestaaende Skatter, søger en Udvejning ved en jevnfides gaadende Ind- komstskat, og i samme Grad, som Indkomstskatten bliver indført og gjort fast, i samme Grad mildner den paa den Ulighed, der kan finde Sted i den hidtil bestaaende Beskatning.

Det var disse Betragtninger, som jeg ønskede at udtale med Hensyn til den fore- lagte Finantslov, eller rettere sagt med Hensyn til den finansielle Stilling, som den be- tegner. Jeg vil dertil tillade mig at knytte nogle andre Betragtninger, som ganske vist ikke saaledes staa i umiddelbar Forbindelse med Finantsloven og dens Poster, men dog ere af den Karakter, at jeg tror, de rettest under Finantslovens første Be- handling kunne finde deres Udtryk efter den Frihed, som Praxis har hjemlet under denne første Be- handling. Den høitærede Finantsminister sluttede sit Foredrag ved Finantslovens Forelæggelse med den Bemærkning: „Det er blevet anset for nyttigt, at Finantslovsforslaget med de dertil hørende An- mærkninger allerede nu kunde blive meddelt, for at baade dette Things Medlemmer og Tingsdagen og Folket i det Hele kunde blive bekendte med